

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 268/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 1436/2, Košice, vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 506/2012 z 10. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 506/2012 z 10. novembra 2015 [v časti potvrdzujúceho výroku o nepriznaní trov prvostupňového

konania a výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania (ďalej aj „napadnuté uznesenie“)].

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 C 146/2011 domáhal náhrady škody za nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: PZ-51/BPK-V-2007 z 30. októbra 2007) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 27 C 146/2011 zo 4. júla 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2012“) rozhodol tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľovi z titulu náhrady škody sumu 2 504,55 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z tejto sumy od 15. septembra 2011 až do zaplatenia, ako aj sumu 8 000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Vo zvyšku žalobný návrh zamietol a žiadnemu účastníkovi konania nepriznal náhradu trov konania.

Výrok o náhrade trov konania okresný súd založil na aplikácii § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V konkrétnostiach okresný súd uviedol, že *„Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ mal (pokiaľ ide o náhradu škody) len čiastočný úspech v predmete sporu (z požadovaných 5.504.55,- EUR iba 2.504.55,- EUR, čo predstavuje cca 1/2) a odporca mal rovnako úspech (pokiaľ ide o vyčíslenú škodu) v jednej polovici predmetu sporu, rozhodol súd tak, že náhradu trov konania nepriznal ani jednému z účastníkov konania.*

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, hoci rozhodnutie o jej výške záviselo od úvahy súdu, a teda za okolností, že by bol navrhovateľ plne úspešný aj vo vzťahu k uplatňovanej náhrade Škody (čo nebol), tak by súd priznal navrhovateľovi plnú náhradu trov konania s

poukazom na ust. § 142 ods. 3 OSP, súd citované ustanovenie však nemohol v danej veci aplikovať, nakoľko navrhovateľ nebol v plnom rozsahu úspešný v časti uplatňovanej náhrady škody (t.j. vo vzťahu k celému predmetu sporu nebol navrhovateľ úspešný resp. celá výška uplatňovanej náhrady nespočívala len na úvahe súdu).

Inak povedané, navrhovateľ sa žalobou domáhal zaplatenia škody v celkovej výške 5.504,55,- EUR a nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,- EUR. Podľa výsledku konania bol navrhovateľ v časti náhrady škody úspešný v % a v uplatňovanej nemajetkovej ujme len vo výške 8.000,- EUR zo 150.000,- EUR. Kým pri uplatňovaní nemajetkovej ujmy by bolo možné postupovať pri rozhodovaní o trovách konania podľa §142 ods. 3 OSP a priznať navrhovateľovi z priznanej sumy náhradu trov konania, súd tak nemohol postupovať, nakoľko v druhej časti predmetu sporu (v náhrade Škody) nebol navrhovateľ plne úspešný, pričom otravách treba rozhodovať v celkovom kontexte uplatňovaných nárokov (nemožno trovy rozdeľovať podľa jednotlivých nárokov). Z uvedeného súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 142 ods. 2 OSP stým, že súd vyslovil (je to právo súdu) že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol úspešný v celom predmete sporu, a žalovaná výška nároku nezávisela len na úvahe súdu.“.

Sťažovateľ (ako aj žalovaná) podali proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, sťažovateľ okrem iného aj proti výroku o trovách prvostupňového konania. Sťažovateľ v podanom odvolaní požadoval, aby sa o náhrade trov konania rozhodlo podľa § 142 ods. 3 OSP, keďže „pre posúdenie nároku navrhovateľa a jeho výšky záviselo len na úvahe súdu“.

Krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2012 potvrdil, náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov konania nepriznal, pričom výrok o náhrade trov konania v odvolacom konaní založil na § 142 ods.2 OSP z rovnakých dôvodov ako okresný súd.

Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd nepostupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, pretože „výšku nemajetkovej ujmy určoval úvahou, a preto mal rozhodnutie o náhrade trov konania založiť na ust. § 142 ods.3 OSP, ktorý je špeciálnym

ustanovením v pomere k ust. § 142 ods.2 OSP a platí všeobecné pravidlo, podľa ktorého špeciálna úprava má prednosť pred všeobecnou úpravou.

... Súd v otázke náhrady trov konania postupoval príliš formálne, mechanickým spôsobom posúdil výsledok sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Ak ja som navrhol odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 150 000 €, vychádzal som z toho, čo mi spôsobilo nespravodlivé trestné stíhanie trvajúce 3 roky, aké morálne utrpenie, pocit krivdy, čo doposiaľ sa neviem toho zbaviť, a vyjadril som to subjektívne, z pohľadu súdu, ktorý posudzuje tento nárok objektívne, bola táto suma prehnaná, neprimeraná, a priznal mi vo výške 8 000€ za použitia úvahy.

... Súd ale na druhej strane... dal za pravdu, že nespravodlivé trestné stíhanie trvajúce 3 roky pre závažný trestný čin a morálne odsúdeniahodný mi spôsobilo ujmu, ktorú nemožno odstrániť len oslobodzujúcim rozsudkom, a priznal mi aj škodu spočívajúcu v náhrade trov obhajoby. V súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci nezákonným rozhodnutím som bol v konečnom dôsledku úspešný, k porušeniu zákona orgánom verejnej moci voči mojej osobe, došlo.“.

V nadväznosti na citované sťažovateľ uvádza, že „všeobecné súdy postupovali v rozpore s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej i v otázke náhrady trov konania nesmie byť len mechanickým spôsobom posudzovaný výsledok sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejmým a logickým ukončením celého súdneho sporu.

Pokiaľ súd prvého i druhého stupňa bez akejkoľvek opory v zákone sa rozhodol nepriznať mne sťažovateľovi právo na náhradu trov konania, keď sám súd konštatoval, že nie je možné ujmu, ktorá mi vznikla odstrániť ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy...“.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol, že „Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 10.11.2015 sp.zn. 5Co/506/2012-214 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co/506/2012-214, v časti potvrdenia rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 4.8.2012 sp.zn. 26C 146/2011-158 vo výroku

o nepriznaní náhrady trov prvostupňového konania žalobcovi ako aj výrok o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania žalobcovi a rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 26C/146/2011-158 vo výroku o náhrade trov konania sa zrušuje.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha

ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a vo vzťahu k tomu subjektu (krajský súd), ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy alebo medzinárodnej zmluvy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, ústavný súd považuje v súlade so svojou judikatúrou iba za súčasť argumentácie sťažovateľa, ktorej posúdením sa samostatne nezaobera (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07, I. ÚS 356/2015).

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiada zrušiť aj rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2012 bez toho, aby žiadal vysloviť porušenie svojich práv aj týmto rozhodnutím. Ústavný súd je oprávnený v zmysle § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušiť označené rozhodnutie len za predpokladu, že vysloví porušenie základných práv alebo slobôd týmito rozhodnutiami. Keďže sťažovateľ tak neurobil, ústavný súd ustálil, že predmetom sťažovateľovej sťažnosti je porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 506/2012 z 10. novembra 2015, v časti potvrdzujúceho výroku o nepriznaní trov prvostupňového konania a výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru sa zaručuje každému základné právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania (zákonná úprava platenia a náhrady trov konania je obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku), treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08).

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta počíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Z už citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u navrhovateľa (žalobcu), ako aj u odporcu (žalovanej). Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Z dispozície citovaných § 142 ods. 2 a 3 OSP ďalej vyplýva, že čiastočný úspech vo veci sa môže v rozhodnutí o trovách konania prejaviť tromi spôsobmi, a to tak, že súd (i) náhradu trov konania pomerne rozdelí, (ii) náhradu trov konania neprizná žiadnemu účastníkovi konania alebo (iii) náhradu trov konania v plnom rozsahu prizná tomu účastníkovi, ktorý mal neúspech len v nepatrnej časti, alebo v prípade, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania správneho rozhodnutia, ako ani rozhodnutia v súlade s právnym názorom sťažovateľky.

K porušeniu dohovorom garantovaného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V súvislosti s rozhodnutím o odvolaní proti výroku o trovách prvostupňového konania, ako aj o trovách odvolacieho konania dospel krajský súd k záveru o dôvodnosti aplikácie pravidla obsiahnutého v § 142 ods. 2 OSP, pričom sa v plnom rozsahu podľa § 219 ods. 2 OSP stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu (odôvodnenie rozsudku okresného súdu zo 4. júla 2012 pozri v časti I tohto rozhodnutia) aj v časti náhrady trov konania a obmedzil svoje odôvodnenie konštatovaním správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa. Krajský súd nepriznal žiadnemu z účastníkov ani náhradu trov odvolacieho konania, a to z tých istých dôvodov, ako prvostupňový súd nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa.

Poukázaním na § 219 ods. 2 OSP bol postup krajského súdu v súlade s uvedeným ustanovením umožňujúcim mu vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku a odkázať v ňom na dôvody rozhodnutia obsiahnuté v rozsudku okresného súdu, pretože krajský súd sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu aj v tejto časti plne stotožnil.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, v ktorom sa plne priklonil k odôvodneniu okresného súdu, a s postupom, ktorým využil možnosť danú mu zákonom na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti toho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Preto ak krajský súd (v spojení s okresným súdom) v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podčiarkol najmä to, že sťažovateľ mal v priebehu celého konania iba čiastočný úspech, a žalovaná výška nároku nezávisela len na úvahe súdu, čo v tomto smere podľa názoru ústavného súdu opodstatňovalo prijať záver o aplikácii § 142 ods. 2 OSP a vysloviť, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo, pretože tento postup výslovne – ako jednu z možných alternatív – pripúšťa znenie § 142 ods. 2 OSP, tak podľa názoru ústavného súdu krajský súd odôvodnil namietané rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia § 142 ods. 2 OSP a následná aplikácia zistenej právnej normy v danej veci takéto nedostatky nevykazuje a nevyžaduje ústavno-súdnu korekciu.

Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ústavný súd v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto uznesenie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné (IV. ÚS 574/2013).

Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť konštatovania porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného dohovorom v rámci meritórneho prejednávania predloženej sťažnosti. To vedie ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016